

vilde anse for særdeles vigtigt; men gaa vi ud fra Duffet om de andre nævnte Reformer, bør vi ikke forud have vedtaget en ny Skattelov, som i Virkeligheden er bestemt til at dække Underbalancen, thi da er der ikke nogen som helst Udsigt til, at de Skattelove, som ventes gennemførte i en nær Fremtid, ville kunne komme til at nyde Godt deraf. Hvad Thinget efter min Mening bør gøre i dette Dieblis, er at forkaſte Indkomsskatten, men at holde den tilraade for sig selv, for at kunne vedtage den, saasnart der gennemføres vigtige Skattereformer, for saa at vedtage en Indkomsskat. Netop naar man ser Sagen fra Folkethingets Standpunkt, maa man, som det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds med Rette gjorde gjældende, ønske en Indkomsskat, men man maa ikke ønske den i Almindelighed; man skal ikke ønske den for at bøde paa Huller i Statsbudgettet, der fremkomme paa den Maade, som vi hidtil have set, men udelukkende for at gennemføre Skattereformer, som kunne komme den store Almenhed til Gode. Det er egentlig det eneste Dieblad, hvori vi skulle have en Indkomsskat, naar undtages Krigsforhold, og de foreligge heldigvis ikke. Dersom man vedtager enten Forslaget under Nr. 14 eller Forslagene under Nr. 14 og 15, vil der derved være tilveiebragt en passende Balance paa dette Statsregnskab, og Thinget, Rigsdagen og Regjeringen ville da have tilraade 1 Million Rigsdaler for at kunne faae gennemført Nedsættelser i de mest tungende Toldafgifter, hvilket vi ellers ikke blive i Stand til at gøre. Vi kunne derved faae gennemført Ophævelse af Tolden paa Salt, Ris og Stenul, Nedsættelse i Tolden paa Sukker, Kaffe, Tommer, Træ og forskjellige andre Ting, og vi kunne til næste Aar faae gennemført Reformer i Skifteafgifterne samt maasse i Bygningsafgiften. Solde vi ogsaa imidlertid blot til Toldloven, som foreligger os, vil Toldudvalget derved være i Stand til at raade over 1 Million mere i sine Forslag, hvorimod det ellers, naar det stiller sine Forslag, vil være nødt til at tilveiebringe en Balance mellem den Indtægt, der kan ventes ved de foreslaaede Forhøielse og den Nedsættelse, som kan ventes ved de foreslaaede Formindskelser;

men derved vil der ikke kunne opnaas noget som helst Resultat, som kan staa i Forhold til, hvad jeg her har antydnet, og der vil heller ikke kunne opnaas noget Resultat, som svarer til de Aar, der virkelig maa stilles til en Toldreform under de nuværende Forhold. Det Moment, hvorpaa jeg særlig har villet henlede det ærede Things Opmærksomhed, er, at man bør holde Indkomsskatten tilraade til Gjennemførelsen af vigtige Skattereformer. I denne Henseende have nogle Medlemmer af Mindretallet efter min Mening stillet sig fuldkommen rigtig. Et Medlem af Mindretallet, som ikke synes at dele denne Anskuelse, nemlig det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), der ellers i det Hele taget udtalte sig paa en Maade, som jeg ikke kan Andet end fuldstændig tiltræde, fremførte i sine Slutningsbemærkninger Noget, som jeg tror, at Rigsdagen i det Hele taget og Folkethinget i Særdeleshed ikke godt kan gaa ind paa og ikke godt kan give Udtryk i sine Afstemninger. De Bemærkninger, som han gjorde mod Slutningen af sit Foredrag, gik nemlig ud paa, at Regjeringen maatte være nødt til at have en IndkomsskatteLov, som ikke blot gjaldt for eet eller to Aar, men som var sikret den for en længere Fremtid. Ja, dersom Regjeringen var nødt til, eller dersom det overhovedet kunde forvares at sætte den i Stand til at regjere uden Rigsdag, kunde der være Noget i at vedtage en saadan normal Lov, hvorved den i Virkeligheden med fuld Sikkerhed kunde modsætte sig ethvert som helst Duffe fra Rigsdagens Side; thi det vilde virkelig være Følgen deraf, at man vedtog en saadan IndkomsskatteLov, der skulde gjælde ikke for et eller to Aar, men indtil den blev ophævet ved en Lov. En saadan kan ingenlunde anses for nødten, thi det maa forudsættes, at den bevilgende Magt har samme Interesse i og samme alvorlige Bestræbelse som Regjeringen for, at Statsmaskineriet skal kunne gaa. Det er ikke fornødent, at Regjeringen, naar den skal foreslaa Reformer, fuldkommen sikkert har alle de Midler til Raadighed, som ere nødvendige, uden at den behøver at ty til Rigsdagen om ny Bevilling. Nei, idet Rigsdagen gaar ind paa